

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- artikel 1, sub a, b en c, van de beschikking van de Commissie van 3 september 2004 (zaak nr. COMP/E-1/38.069 – Koperen leidingbuizen) nietig te verklaren voorzover het betrekking heeft op de perioden van 1 juli 1995 tot en met 27 augustus 1998 en van 10 december 1998 tot en met 7 oktober 1999;
- artikel 2 van de beschikking te wijzigen en de aan verzoeksters opgelegde geldboete te verlagen;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking stelde de Commissie vast dat verzoeksters samen met andere ondernemingen artikel 81, lid 1, EG hebben geschonden door deel te nemen aan een geheel van overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen die bestonden in prijsafspraken en marktverdeling in de sector koperen leidingbuizen.

Tot staving van hun vordering stellen verzoeksters dat de Commissie bij de toepassing van artikel 81, lid 1, EG in rechte heeft gedwaald toen zij concludeerde dat verzoeksters hebben deelgenomen aan één enkele ononderbroken inbreuk die duurde van 3 juni 1998 tot en met 22 maart 2001. Verzoeksters stellen verder dat zelfs indien hun inbreuk als één enkele en ononderbroken inbreuk moet worden aangemerkt, de Commissie het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met het feit dat zij gedurende een groot deel van die periode in mindere mate hebben deelgenomen aan de inbreuk. Verzoeksters stellen ook dat de Commissie ten onrechte heeft aangenomen dat de regels inzake verjaring niet van toepassing zijn op hun geval, en dat derhalve geen geldboete had mogen worden opgelegd voor de inbreuken die waren beëindigd voor 22 maart 1996, aangezien de Commissie haar onderzoek had aangevat op 22 maart 2001. Ten slotte stellen zij dat de Commissie de mededeling inzake medewerking en de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten uit 1998 onjuist op hen heeft toegepast, aangezien de door de Commissie toegestane vermindering van de geldboete geen juiste weergave vormt van verzoeksters' medewerking. In dezelfde context stellen verzoeksters ook schending van het beginsel van gelijke behandeling, nu zij dezelfde vermindering hebben gekregen als een andere deelnemer aan de inbreuk, hoewel zij meer hebben meegewerkt dan die andere onderneming.

Beroep, op 21 januari 2005 ingesteld door Outokumpu OY) en Outokumpu Copper Products OY tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 januari 2005 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Outokumpu OY), gevestigd te Espoo (Finland), en Outokumpu Copper Products OY, gevestigd te Espoo (Finland), vertegenwoordigd door J. Ratliff, Barrister, en F. Distefano en J. Luostarinen, advocaten.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- artikel 2 van de beschikking van de Commissie van 3 september 2004 (zaak nr. COMP/E-1/38.069 – Koperen leidingbuizen) nietig te verklaren voorzover het de aan verzoeksters opgelegde geldboete betreft;
- de bij die beschikking aan verzoeksters opgelegde geldboete te verlagen krachtens de rechtsmacht van het Gerecht;
- de Commissie te verwijzen in de kosten, met inbegrip van de kosten van verzoeksters.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking stelde de Commissie vast dat verzoeksters samen met andere ondernemingen artikel 81, lid 1, EG hebben geschonden door deel te nemen aan een geheel van overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen die bestonden in prijsafspraken en marktverdeling in de sector koperen leidingbuizen.

Tot staving van hun vordering stellen verzoeksters allereerst dat de Commissie in rechte heeft gedwaald toen zij de aan verzoeksters opgelegde geldboete met 50 % heeft verhoogd wegens recidive, op grond dat verzoeksters reeds een soortgelijke inbreuk hadden gepleegd in de roestvrijstaalzaak. In dat verband stellen verzoeksters dat de Commissie artikel 23 van verordening nr. 1/2003⁽¹⁾, haar eigen boeterichtsnoeren van 1998, het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling heeft geschonden, en een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeksters stellen verder dat de Commissie zowel in rechte als bij haar beoordeling van de feiten heeft gedwaald toen zij de aan verzoeksters opgelegde geldboete met 50 % heeft verhoogd met het oog op de afschrikkende werking. In dat verband stellen zij dat de Commissie die afschrikkende werking onjuist en in strijd met artikel 23 van verordening nr. 1/2003, haar eigen boeterichtsnoeren van 1998 en de algemene beginselen inzake geldboeten, bestraffing en evenredigheid heeft beoordeeld, aangezien verzoeksters slechts groter zijn geworden dan de andere bij de inbreuk betrokken ondernemingen door overnames tegen het einde van of zelfs na de inbreuk. In datzelfde verband stellen verzoeksters dat de Commissie heeft gedwaald door enkel de omzet in aanmerking te nemen in plaats van alle omstandigheden van verzoeksters.

Ten slotte stellen verzoeksters dat de Commissie het recht onjuist heeft uitgelegd toen zij met het oog op de geldboete niet enkel de „verwerkingsmarge” voor de verwerking van koper tot leidingbuizen in aanmerking heeft genomen, maar ook de omzet voor koper, waaromtrent geen onrechtmatige samenwerking plaatsvond. Volgens verzoeksters heeft deze fout tot een buitensporig hoge geldboete geleid.

(¹) Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1).

Beroep, op 21 januari 2005 ingesteld door Halcor Metal Works SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 21 januari 2005 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Halcor Metal Works SA, gevestigd te Athene (Griekenland), vertegenwoordigd door I. S. Forrester, Barrister, en A. P. Schulz en A. Komninos, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de artikelen 1, sub f, en 2, sub d, van de beschikking nietig te verklaren voorzover daarbij aan Halcor een geldboete wordt opgelegd;

- subsidiair, de geldboete te verlagen tot een bedrag dat het Gerecht in de uitoefening van zijn volledige rechtsmacht op grond van artikel 229 EG passend acht;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster betwist de geldboete die haar is opgelegd bij de beschikking van de Commissie van 3 september 2004 inzake een procedure op grond van artikel 81, lid 1, van het EG-Verdrag in zaak nr. Comp/E-1/38-069, waarbij drie verschillende inbreuken in de sector koperen leidingbuizen zijn vastgesteld.

Tot staving van haar vordering stelt verzoekster in de eerste plaats dat haar gedrag geen geldboete verdiende. Volgens verzoekster omvatten haar gedragingen niets dat een geldboete krachtens artikel 81 EG wettigde, nu zij handelde onder dwang van de andere adressaten van de beschikking en zij, als een op uitvoer en groei georiënteerde onderneming, weigerachtig en passief deelnam aan het kartel.

Verzoekster stelt ook dat het beginpunt voor haar geldboete kennelijk onjuist is vastgesteld en het beginsel van gelijke behandeling schendt. Zij stelt dat terwijl de andere adressaten in de beschikking drie verschillende inbreuken ten laste worden gelegd, haar slechts één inbreuk ten laste wordt gelegd, en dat het basisbedrag voor de geldboete voor alle adressaten gelijk is berekend. Verzoekster stelt nog dat zij de regelingen niet heeft versterkt en dat de geografische omvang van de inbreuk in de beschikking ten onrechte Griekenland omvat.

Verzoekster stelt ook dat de verhoging wegens de duur van de inbreuk een kennelijke beoordelingsfout en een dwaling in rechte vormt.

Ten slotte stelt verzoekster dat de aan haar opgelegde geldboete onevenredig was in vergelijking met de geldboeten die zijn opgelegd aan de andere adressaten van de beschikking en in het licht van haar bijzondere omstandigheden. Zij verwijst in dat verband naar het feit dat zij haar deelneming aan de vergaderingen vrijwillig heeft gestaakt in 1999, twee jaar voor de Commissie weet kreeg van het kartel, naar de korte duur van haar deelneming aan de vergaderingen, haar passieve aanwezigheid en het feit dat zij de Commissie een volledige documentatie heeft verstrekt waarop de mededeling van punten van bezwaar en de beschikking zijn gebaseerd.